कदाचिदटमाना सा ब्रह्मलोकान्महीं गतं ।
वव्रे वृहद्व्रतं मां तु जानती काममोहिता ॥ २१ ॥
मयि संरभ्य विपुलमदाच्छापं सुदुःसहं ।
स्थातुमर्हसि नैकत्र मय्याज्ञाविमुखो मुने ॥ २२ ॥
ततो विहतसंकल्पा कन्यका यवनेश्वरं ।
मयोपदिष्टमासाद्य वव्रे नाम्ना भयं पतिं ॥ २३ ॥
ऋषभं यवनानां त्वां वृणे वीरेप्सितं पतिं ।
संकल्पस्त्वयि भूतानां कृतः किल न रिष्यति ॥ २४ ॥
द्वाविमावनुशोचन्ति बालावसदवग्रहौ ।
यल्लोकशास्त्रोपनतं न राति न तदिच्छति ॥ २५ ॥
अथो भजस्व मां भद्र भजन्तीं मे दयां कुरु ।
एतावान् पौरुषो धर्मो यदार्त्ताननुकम्पते ॥ २६ ॥
कालकन्योदितवचो निशम्य यवनेश्वरः ।
चिकीर्षुर्देवगुह्यं स सस्मितं तामभाषत ॥ २७ ॥
मया निरूपितस्तुभ्यं पतिरात्मसमाधिना ।
नाभिनन्दति लोकोऽयं त्वामभद्रामसंमतां ॥ २८ ॥
त्वमव्यक्तगतिर्भुङ्क्ष्व लोकं कर्मविनिर्मितं ।
याहि मे पृतनायुक्ता प्रज्ञानाशं प्रणेष्यसि ॥ २९ ॥
प्रज्वारोऽयं मम भ्राता त्वं च मे भगिनी भव ।
चराम्युभाभ्यां लोकेऽस्मिन्नव्यक्तो भीमसैनिकः ॥ ३० ॥